

Arrest

nr. 265 050 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren te Teheran en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent Fars en bent sinds uw geboorte moslim. U was praktiserend moslim en nam deel aan het gebed, de vasten en ging naar preken. In 1363 (komt overeen met 1984/1985 in de Gregoriaanse kalender) huwde u met M. K. A. (...). Jullie hebben samen een zoon en een dochter. Al voordat u veertig jaar werd, begon u naar aanleiding van het huidige regime in Iran te twifelen aan de islam. Mettertijd begon het u te dagen dat de Iraanse autoriteiten weliswaar beweren dat ze moslim zijn, maar dat ze zich helemaal niet aan de regels houden. Dit leidde ertoe dat u informatie inwon over andere godsdiensten. Van 1383 tot 1387 (=

van 2004/2005 tot 2008/2009) volgde u een bachelor godsdienst waarbij ook andere godsdiensten aan bod kwamen. Terwijl u zich op deze studie stortte, verdween uw twijfel. U kwam tot de conclusie dat de islam niet heilig was en beschouwde zichzelf als iemand die geen religie had. Sindsdien kreeg u psychische problemen. Het viel u immers zwaar dat u moest doen alsof u moslim was, terwijl u niet meer in de islam geloofde. Het leek wel alsof u een dubbelleven leidde.

In het derde jaar van uw studie schreef u een werk van ongeveer acht of tien pagina's over Israël en de Palestijnen. In dit werk stelde u dat het grondgebied waarover discussie is of het aan Israël of de Palestijnen toebehoort aan Israël toekomt. De docent en uw medestudenten konden dit niet smaken. Op een dag werd u geduwd toen u op de universiteit de trap afkwam. U heeft niet gezien wie dit deed omdat alle meisjes gesluierd waren. Toen u in uw auto wilde stappen kwamen er twee vrouwen naar u die u vroegen waarom u zulke zaken schreef. Op één van de hierop volgende dagen werd u naar een bureau geroepen. U werd opgewacht door twee vrouwen die u naar een auto begeleidden. U werd naar een ruimte gebracht waar slechts één stoel was. Er kwam een man in de kamer binnen die achter ging staan. U mocht zich niet omdraaien. Hij vroeg u waarom u dit werk geschreven had en met wie u samenwerkte. Hij gaf u hierbij telkens een tik op uw hoofd. Vervolgens werd u naar een politiekantoor gebracht. U mocht uw echtgenoot bellen. Hij probeerde u op borg vrij te krijgen, maar dat werd niet aanvaard. U bracht een nacht door in de gevangenis en werd de dag nadien naar de rechtbank gebracht. Deze oordeelde dat u de orde binnen de universiteit verstoord had. U kreeg de keuze uit drie straffen, waarbij u ervoor opteerde om een bekentenis te ondertekenen, uw excuses aan te bieden en te zeggen dat u het niet meer zou doen. U zag af van uw initiële plan om ook een werkstuk over de holocaust te schrijven. Deze episode sterkte u in uw overtuiging om geen geloof aan te hangen en vanaf toen was u daadwerkelijk gekant tegen het regime. U rondde uw studies af. U had steeds meer last van psychische problemen.

In samenspraak met uw echtgenoot besloot u dat u een restaurant zou uitbaten. U voelde zich er beter door. In uw restaurant leerde u een groep kennen waarvan A. R. (...) de leider was. U ving op dat deze groep over politiek sprak en merkte mettertijd dat zij ook geen geloof hadden. Eindelijk vond u personen met wie u over uw overtuiging kon spreken. Ook toen u in aban 1395 (= oktober/november 2016) een nieuw restaurant opende aan de overkant van de straat, bleven zij vaste klanten die minstens vier keer per week in uw restaurant aten. U werd met hen bevriend, het vertrouwen groeide en ze spraken meer openlijk. U stelde voor dat de groep de spullen die ze elke dag meenamen in uw restaurant mochten laten. Zo bewaarde u een USB-stick, waarop informatie over corruptie in Iran staat, cd's, krantenartikelen en een gsm in de motor van de koelkast van uw restaurant. De groep van A. R. (...) was immers actief op sociale media. Ze deelden verslagen en rapporten over de corruptie van de autoriteiten. Soms kreeg u een USB-stick van een van de leden van de groep en moest u die geven aan uw zoon die IT studeerde. Alle leden van de groep kregen bovendien een gsm. Als er ergens een betoging was, moest u daar opnames van maken en die aan A. R. (...) bezorgen. Zelf filmde u zo'n tien tot twaalf betogingen. In Iran was u ook actief in het kader van witte woensdagen, een campagne waarbij geprotesteerd werd tegen het dragen van een hoofddoek. In totaal nam u hier vier of vijf keer aan deel. U werd via A. R. (...) op de hoogte gesteld over een bepaald tijdstip en een bepaalde locatie en begaf zich in het rijtuig voor vrouwen van betreffende metrolijn. Hier deelde u bloemen uit aan gesluierte vrouwen terwijl anderen het woord namen en de passagiers aanmaanden om op te komen voor hun rechten. Soms deed u hierbij uw hoofddoek af, maar dat durfde u niet altijd.

Op 04/05/1397 (= 26 juli 2018) reisde u met uw eigen paspoort als toerist naar Duitsland. U was in het bezit van een visum dat 18 dagen geldig was. In Duitsland werd u gecontacteerd door uw echtgenoot. Hij vertelde u dat er personen gearresteerd waren in uw restaurant en dat uw restaurant verzegeld was. U vroeg hem om na te gaan of bepaalde documenten die in uw restaurant lagen er nog waren, maar hij gaf aan dat dat niet ging omdat het restaurant verzegeld was. Uw medewerkers werden die dag ondervraagd. Ook uw echtgenoot werd die dag gearresteerd en men stelde hem vragen over u. Hij gaf aan dat u op reis was en binnen zeven of acht dagen zou terugkeren. Er werd ook een huiszoeking bij u thuis georganiseerd waarbij een bijbel gevonden werd. U kwam te weten dat A. R. (...) gearresteerd was en dat men in zijn huis was binnengevallen. Normaal zou u op 12 augustus 2018 terugkeren naar Iran, maar u durfde niet. Drie maanden na zijn arrestatie kreeg A. R. (...) bezoek van zijn moeder. Zij vernam dat ook de tweelingbroers die tot de groep behoorden gearresteerd waren. Toen uw restaurant niet meer verzegeld was, stelde uw echtgenoot vast dat de USB-stick verdwenen was. U vreest dat de autoriteiten in deze in beslag hadden genomen. Op 19/07/1397 (= 11 oktober 2018) werd het huurcontract van uw restaurant opgezegd. Na een verblijf van zes maanden in Duitsland, diende u uiteindelijk op 19 februari 2019 in België een verzoek om internationale bescherming in.

In het opvangcentrum kwam u in contact met andere Iraniërs die zich bekeerd hadden tot het christendom. Ze brachten u in contact met mensen van de Iraanse kerk in Brussel. Sinds juli 2019 gaat u naar de kerk in België. U ging gewoonlijk naar de kerk op zondag, maar door de coronapandemie gingen die bijeenkomsten tijdelijk niet meer door, maar volgde u online les via WhatsApp. Nadien waren

er tijdelijk terug kerkdiensten die u bijwoonde. U deelde ook twee keer samen met uw priester eten uit aan daklozen. Op 18 oktober 2020 zag u tijdens een redevoering van broeder Ah. (...) het licht en begon u te geloven in het christendom. Als u nu zou terugkeren naar Iran, zou u de plicht hebben om het woord te verkondigen.

Op 19 juni 2020 viel er in het opvangcentrum een raam dat was losgekomen op u. U werd met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht omdat u door de angst en stress een hyperventilatieaanval had. Hierna gaf u aan nood te hebben aan psychologische begeleiding. Ten tijde van uw tweede onderhoud op het CGVS gaat u een keer per maand naar de psycholoog. Naar aanleiding van dit tweede onderhoud zei uw echtgenoot tegen u dat hij was opgeroepen door de Iraanse autoriteiten. Hij moest u vragen om terug te keren naar Iran. Hij had dit omwille van uw psychologische problemen niet eerder verteld. U hoorde voorts dat S. N. M. (...), een vrouw wiens naam u hoorde vallen toen u samenwerkte met de groep van A. R. (...), gearresteerd werd.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u dat u gearresteerd zou worden of de doodstraf zou krijgen omwille van uw activiteiten voor de groep van A. R. (...). U vreest dat men u zou folteren om u te doen bekennen dat u avallig en bekeerd bent. U meent eens te meer gevaar te lopen omdat u reeds bekend bent bij het gerecht omwille van het door u geschreven werkstuk over Israël en de Palestijnen. Als u in een Iraanse gevangenis zou belanden vreest u dat u seksueel mishandeld zou worden waardoor uw echtgenoot niet meer met u zou willen samenleven.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort (kopie); uw melikaart (origineel); uw shenasnameh (origineel); uw huwelijksakte (origineel); een donorkaart (origineel); uw rijbewijs B (origineel); een kaart met betrekking tot de hygiëne in uw restaurant (origineel); een huurcontract van uw restaurant (origineel); een uitnodiging vanwege uw vriend M. C. (...) die in Duitsland verblijft (origineel); vliegtickets heen en terug van Iran naar Duitsland (kopie); uw bachelor diploma (origineel) met betrekking tot uw studie over godsdiensten; uw getuigschrift van de Iraanse kerk van Brussel d.d. 13 juli 2020 betreffende uw christelijke activiteiten in België (origineel) waarin staat dat u sinds een jaar naar de kerk komt, trouw de diensten bijwoonde ('fidèle au culte') en dat u sinds de lockdown elke week de Bijbelstudie via Zoom volgt; twee foto's van een voedselbedeling samen met uw priester (kopie); een attest van uw sociaal assistent uit het opvangcentrum van Fedasil d.d. 13 juli 2020 betreffende het incident met het raam dat gebeurde op 19 juni 2020 (origineel); een attest van psycholoog E. D. (...) d.d. 24 juli 2020 (origineel) waaruit blijkt dat u op 11 september 2019 en op 10 oktober 2019 twee consultaties had, en dat u op 9 juli 2020 naar aanleiding van het incident met het raam nogmaals op consultatie kwam, u haalde tijdens deze sessies de volgende klachten aan: psychische en fysieke spanningen, problemen om te slapen en concentratieproblemen; een mail van uw kinesist d.d. 23 oktober 2020 (kopie) inzake de behandeling die er werd opgestart op 13 juli 2020; enkele opmerkingen bij de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud, door uw sociaal assistent per e-mail overgemaakt op 19 augustus 2020; een schrijven van uw advocaat d.d. 4 september 2020 waarin hij stelt dat het feit dat hij het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet kon bijwonen omdat hij te laat was niet in verhouding is met het recht op bijstand door een advocaat; een schrijven van uw sociaal assistent d.d. 8 september 2020 waarin zij aangeeft het spijtig te vinden dat uw eerste onderhoud zonder de aanwezigheid van uw advocaat plaatsgevonden had; en een e-mail vanwege uw sociaal assistent d.d. 5 november 2020 met daarin enkele opmerkingen betreffende de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In de vragenlijst bijzondere procedure noden die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die uw deelname aan de procedure om internationale bescherming konden bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ d.d. 14 juni 2019, punt 1). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS wierp u evenwel op dat u psychische problemen had en legde u hieromtrent een document neer (notities persoonlijk onderhoud M. Z. (...) d.d. 30 juli 2020 (CGVS 1); p. 11, 15, 16, 17, 23). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat deze door u aangehaalde problematiek niet van die aard is dat er zich specifieke steunmaatregelen opdrongen in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Uit het attest van uw psycholoog d.d. 24 juli 2020 blijkt slechts dat u op 11 september 2019 en op 10 oktober 2019 een consultatie had, en dat u opnieuw op consultatie ging naar aanleiding van het incident met het raam op 9 juli 2020. Uw psycholoog herneemt slechts de klachten die u aanhaalt – met name psychische en fysieke spanningen, problemen om te slapen en concentratieproblemen -, maar geeft geenszins een diagnose van de mentale problematiek waar u mee zou kampen. Uit dit attest blijkt dan ook geenszins dat uw psychische gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden hebben om coherente

verklaringen af te leggen of dat u verhinderd zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Bij uw laatste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat uw psychologische toestand verslechterd was omwille van het feit dat u opnieuw werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud en omdat u van kamer diende te veranderen (notities persoonlijk onderhoud M. Z. (...) d.d. 26 oktober 2020 (CGVS 2, p. 4). Ofschoon u werd uitgenodigd om nog bijkomende documenten voor te leggen over uw psychologische toestand, bracht u geen dergelijke documenten meer aan (CGVS 2, p. 4, 5). Er dient dan ook vastgesteld dat uit niets blijkt dat uw mentale problematiek ertoe geleid heeft dat u niet in staat zou (geweest) zijn om uw problemen bij terugkeer naar Iran toe te lichten.

Wat betreft de situatie die zowel uw advocaat als uw sociaal assistent aankaarten in hun mails van september 2020, met name het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 30 juli 2020 op het CGVS niet werd bijgestaan door uw advocaat waardoor uw recht op bijstand op een disproportionele wijze geschonden zou zijn, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u doorheen dit eerste onderhoud geen enkel bezwaar maakte tegen de afwezigheid van uw advocaat. Ook in de op 19 augustus 2020 door uw sociaal assistent verstuurde e-mail met daarin uw opmerkingen betreffende dit eerste onderhoud wordt er met geen woord gerept over de afwezigheid van uw raadsheer. Pas op respectievelijk 4 september 2020 en 8 september 2020, een vijftal weken later, brachten uw sociaal assistent en uw advocaat deze kwestie ter sprake. Daarnaast kan er opgemerkt worden dat op de oproepingsbrieven die aan u en aan uw advocaat overgemaakt werden duidelijk aangegeven staat dat jullie in het licht van de destijds geldende maatregelen om de veiligheid tijdens de coronapandemie te garanderen stipt om 12.30 uur aanwezig dienden te zijn. Op het schrijven dat aan uw advocaat bezorgd werd stond ook expliciet het gevolg van een eventuele laattijdige aanmelding vermeld, namelijk dat de toegang tot het CGVS hem geweigerd zou worden. Bovendien, ofschoon uw raadsman aangaf slechts vijf of tien minuten vertraging gehad te hebben, blijkt uit de gegevens van het onthaal van het CGVS dat hij zich slechts aanmeldde om 13.15 uur bij het onthaal, i.e. 45 minuten na het in de oproepingsbrief vermelde aanvangsuur. Gelet op voorgaande en gelet op de vaststelling dat uw advocaat in zijn schrijven d.d. 4 september 2020 geen enkele reden aanbracht voor zijn laattijdige aankomst, kan er niet aangenomen worden dat uw recht op bijstand op disproportionele wijze geschonden werd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding moeilijk in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds op 04/05/1397 (= 26 juli 2018) aankwam in Duitsland met een toeristenvisum dat slechts achttien dagen geldig was. Hoewel u reeds tijdens deze periode, met name begin augustus 2018, door uw echtgenoot gecontacteerd werd, door hem op de hoogte gesteld werd van de verzegeling van uw restaurant en van enkele arrestaties en het u begon te dagen dat u gevaar zou lopen bij terugkeer naar Iran (CGVS 1, p. 18 en 19), verbleef u nog zes maanden illegaal in Duitsland en diende u uiteindelijk pas op 19 februari 2019 in België een verzoek om internationale bescherming in (CGVS 1, p. 9). Dat u in Duitsland nog geen verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u reeds toen meende dat u gevaar liep bij terugkeer naar Iran, zet uw vrees voor een terugkeer naar uw land van herkomst danig op de helling. Uw uitlating dat u dit niet gedaan heeft omdat u dacht dat u eerst zes maanden illegaal moest verblijven zonder een verzoek in te dienen omdat de persoon die u uitnodigde om naar Duitsland te komen anders problemen zou krijgen met de autoriteiten (CGVS, p. 9), volstaat geenszins om uw nalaten te rechtvaardigen. Hoewel u meent dat diegene die u uitnodigde u vijf jaar lang zou moeten onderhouden, ondernam u overigens niets om na te gaan of deze informatie wel klopte (CGVS, p. 9). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen – of bij aanwezigheid in een dergelijk land, van zodra de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst ontstaat -, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien kan ook aangestipt worden dat een tegenstrijdigheid betreffende uw paspoort een stevige knauw geeft aan uw algemene geloofwaardigheid. Hoewel u bij de DVZ liet optekenen dat u uw paspoort zelf vernietigd of weggegooid had, waarbij u preciseerde dat u uw paspoort scheurde (Verklaring DVZ d.d. 14 juni 2019, punt 24), verklaarde u op het CGVS dat uw vriend F. (...) het paspoort vernietigde en dat hij zei dat hij het in een rivier gooide (CGVS 1, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat hij aan u zei dat u het moest scheuren en dat hij het in de rivier gooide (CGVS 1, p. 22). Deze uitleg is niet van die aard dat het de voornoemde tegenstrijdigheid geheel kan weerleggen. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat u uw paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie staat die niet in overeenstemming te brengen valt met uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens dient aangestipt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u problemen kende naar aanleiding van een werkstuk op de universiteit. Hoewel u meende dat u naar aanleiding van een onderzoek betreffende Israël en Palestina ondervraagd, vastgehouden en berecht werd (CGVS 1, p. 15, 16) zijn uw verklaringen over dit werkstuk zelf dermate vaag dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u dit werkstuk maakte, noch aan de beweerde problemen die uit dit werkstuk voortvloeiden. Zo herinnerde u zich niet welke bronnen u gebruikte (CGVS 2, p. 9). Evenmin herinnerde u zich welke auteurs u aanhaalde (CGVS 2, p. 9). Dat het al veertien jaar geleden is en dat u zich niet bewust was dat de zaak zo delicaat was, kan niet vergoelijken dat deze zaken u heden totaal vreemd zijn, gelet op de door u beweerde impact van dit werkstuk op uw leven. Er dient ook opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs voorlegde om aan te tonen dat u daadwerkelijk dit werkstuk geschreven heeft. Ook het feit dat uw verklaringen over de berechting die op dit werkstuk volgde niet overtuigend zijn, haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen door dit werkstuk onderuit. Zo gaf u aan dat u niet wist door welke rechtbank u veroordeeld werd (CGVS 1, p. 20). U haalde wat dit betreft slechts aan dat er ook koppels waren voor een echtscheiding. Indien u daadwerkelijk berecht werd, kan verwacht worden dat u precies zou kunnen zeggen door welke rechtbank dit gebeurde. Ook van de naam van de rechter bent u niet op de hoogte (CGVS 2, p. 10). Uitgenodigd om nog eender welke informatie te geven over de rechter zelf, bleef u verdere informatie schuldig (CGVS 2, p. 10). U ging slechts verder door te zeggen dat u uit drie straffen kon kiezen, wat allermist betrekking heeft op de persoon van de rechter. Ook van deze berechting legde u overigens geen begin van bewijs neer. Uit het voorgaande blijkt dat u de door u beweerde problemen waarmee u te maken kreeg door dit werkstuk niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan er evenmin waarde gehecht worden aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Iran gevaar zou lopen omwille hiervan (CGVS 1, p. 19). Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat uw beweerde problemen – uw arrestatie en veroordeling - reeds dateren van 1385 (= 2006/2007) en dat u aangeeft dat u sindsdien geen problemen kende hierdoor (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 19). De vaststelling dat u uw studies nadien kon afronden (CGVS 1, p. 17), dat u twee restaurants, waar u de eigenaar van was, kon openen (CGVS 1, p. 5, 6 en 17) en dat u Iran op legale wijze heeft kunnen verlaten, overigens met een paspoort dat u specifiek voor uw reis naar Duitsland aanvroeg (CGVS 1, p. 8-10), onderstreept de bevinding dat u niet onder de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten stond.

Wat betreft uw beweerde betrokkenheid bij de groep van A. R. (...), de activiteiten van deze groep en de activiteiten die u in het kader van deze groep uitgevoerd zou hebben, dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen dermate vaag, tegenstrijdig en doorspekt met ongeloofwaardigheden zijn dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Vooreerst kan wat betreft de activiteit die u sinds het begin als centraal poneert, met name dat het uw taak was om spullen zoals een USB-stick in uw restaurant te bewaren (CGVS 1, p. 21), vastgesteld worden dat u hier geenszins overtuigende verklaringen over aflegt. Er kunnen immers vraagtekens geplaatst worden bij de omslachtige manier van het bewaren van informatie op een USB-stick in uw restaurant, gelet op uw verklaringen dat zowel Reza en Mehdi die tot de groep behoorden IT'ers waren (CGVS 2, p. 17). Dat IT'ers er in deze hedendaagse tijden er niet in zouden slagen om een meer vernuftige en minder gevaarlijke manier te bedenken om informatie bij te houden dan door het gebruik van een USB-stick, komt weinig aannemelijk over. Ondanks het feit dat u zichzelf de rol toedicht van het verzorgen van een plaats voor de groep waar ze veilig over allerlei zaken konden praten en het bewaren van hun spullen (CGVS 1, p. 21), dient voorts vastgesteld te worden dat uw verklaringen over de inhoud van de informatie die de groep verspreidde slechts pover en weinig overtuigend zijn. Uitgenodigd om eens een heel concreet voorbeeld te geven van informatie die de groep verspreidde over de autoriteiten, haalde u onder meer aan dat er zo over corruptie bericht werd (CGVS 1, p. 21). Aangemoedigd om heel precies te beschrijven wat de groep dan precies deed met betrekking tot corruptie, reikte u geen informatie aan, maar zei u slechts dat u niet zo handig was met sociale media en dat u ook niet zo actief was (CGVS 1, p. 21). Gepolst welke informatie er stond op het materiaal dat de overheid vond, zei u onder meer dat er informatie opstond over kinderen van personen van de autoriteiten van Iran (CGVS 2,

p. 20). Ofschoon u verklaarde dit wel geweten te hebben, kon u niet zeggen welke kinderen het ging, noch herinnerde u zich hun namen (CGVS 2, p. 20). Dat u geen concrete zaken kon aanhalen die de groep van A. R. (...) besprak tijdens de bijeenkomsten in uw restaurant en dat u nauwelijks kennis bezit over de USB-stick die u diende te bewaren, is niet ernstig en doet afbreuk aan het daadwerkelijke bestaan van A. R.'s (...) groep en de USB-stick.

Hierbij aansluitend is het voorts bijzonder bevreemdend dat, hoewel u meent dat uw zoon ook een rol speelde in de groep van A. R. (...) en dat hij ook iets met de USB-stick deed, uw verklaringen hieromtrent wederom vaag en weinig precies zijn. U gaf aan dat u de USB stick aan uw zoon moest geven, maar dat u niet precies wist wat er mee moest gebeuren (CGVS 1, p. 21). U zei dat u niet goed op de hoogte was, maar dat u slechts wist dat hij iets met de computer deed (CGVS 2, p. 19). Nochtans omschrijft u zijn rol als belangrijk (CGVS 2, p. 19). Bovendien ondergraaft het andermaal de geloofwaardigheid van uw relaas dat u meent niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat u vreest dat de mensen van de groep van A. R. (...) gearresteerd werden, misschien bekend hebben dat ze afvallig zijn en dat er bezwarend materiaal van hen in beslag werd genomen (CGVS 1, p. 19), maar dat uw zoon, die eveneens betrokken was bij de groep van A. R. (...), nog gewoon in Teheran woont (CGVS 1, p. 5) en er klaarblijkelijk, gezien hij het goed stelt en bezig is met zijn werk, geen bijzondere voorzorgen nam om zich te verzekeren van zijn veiligheid (CGVS 2, p. 3 en 4). Aan u voorgelegd om welke reden uw zoon nog wel in Teheran woont (CGVS 2, p. 22), stelde u dat hij niet verklikt was en dat A. R. (...) waarschijnlijk niets gelost heeft. Indien A. R. (...) daadwerkelijk door de autoriteiten gevangen gehouden werd is het weinig geloofwaardig dat uw zoon gezien zijn betrokkenheid bij de groep niet het zekere voor het onzekere zou nemen en zelf Iran niet zou verlaten. Uw stelling dat uw zoon geen gevaar loopt maar u wel omdat het bewijsmateriaal in uw restaurant gevonden werd kan gelet op voorgaande evenmin overtuigen (CGVS 2, p. 23). Uw verklaringen betreffende uw zoon, zijn activiteiten voor de groep van A. R. (...) en zijn actuele verblijf in Teheran ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas ten zeerste.

Ook het feit dat u weinig eenduidige verklaringen aflegt over welke documenten er precies door de overheid in uw restaurant aangetroffen werden, werpt een schaduw op de geloofwaardigheid van het asielaanvraag dat u stoelt op uw betrokkenheid bij de groep van A. R. (...). In eerste instantie gaf u aan dat er cd's en USB-sticks werden aangetroffen in de keuken van uw restaurant (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 14 juni 2019, punt 3.5). U preciseerde dat hierop informatie stond over mensen met hoge functies bij de overheid die geld wegsluizen van Iran naar het buitenland. Ook bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS had u het, naast het feit dat u herhaaldelijk sprak over documenten (CGVS 1, p. 17-19), over een cd en/of een USB stick waarop informatie stond over corruptie (CGVS 1, p. 17). U sprak slechts over het feit dat de USB-stick er niet meer lag nadat de verzegeling van uw restaurant werd opgeheven, maar noemde geen andere objecten (CGVS 1, p. 22). Ofschoon u bij de opmerkingen betreffende de notities van uw persoonlijk onderhoud, die u via uw sociaal assistent overmaakte op 19 augustus 2020, evenmin toevoegingen deed betreffende de zaken die door de Iraanse autoriteiten in beslag waren genomen, gaf u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen aan dat elk groepslid een gsm gekregen had om in opdracht van A. R. (...) betogingen te filmen en dat ook uw gsm, die u verstoep had in uw restaurant, aangetroffen werd door de autoriteiten (CGVS 2, p. 3, 20). Dat u die gsm nooit eerder vermeldde is weinig aannemelijk, temeer daar u nog op geen enkel ogenblik gesproken had over het feit dat de groep, laat staan uzelf, betrokken was bij het filmen van betogingen. Dat u pas bij uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS zou opwerpen dat u en de overige groepsleden betogingen filmden, houdt geen steek. Eens te meer gezien u bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nog aangaf dat u in Iran, hoewel u verwees naar uw vrienden, geen (rechtstreekse) politieke activiteiten ontwikkeld had (CGVS 1, p. 7). U slaagt er bovendien niet in om een afdoende verklaring te formuleren voor het niet eerder opwerpen van de aanwezigheid van de gsm in uw restaurant en het niet eerder vermelden van de activiteit van het filmen van betogingen voor de groep. Gevraagd om welke reden u niet eerder sprak over het filmen gaf u aan dat er veel dingen waren die u eerder niet zei en dat het niet gevraagd werd (CGVS, p. 15). Dit is allerminst ernstig. Noch bij uw persoonlijk onderhoud op de DVZ waar u nochtans expliciet gevraagd werd om kort een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 4 juni 2019, punt 3.5), noch bij uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS repte u met een woord over het filmen. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS kreeg u bij aanvang nochtans de kans om zaken toe te voegen die u nog niet had kunnen zeggen (CGVS 1, p. 3). U sprak hier niet over het filmen. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u in uw vrij relaas over de groep dat ze in uw restaurant openlijk spraken, dat u hun spullen bewaarde en dat de groep zich bezighield met het verzamelen van teksten en het delen ervan op sociale media (CGVS 1, p. 17). Bij het uiteenzetten van uw asielaanvraag zei u zelfs uitdrukkelijk zegt dat u in het kort de essentie van de zaken verteld heeft (CGVS, p. 17). Hierna nog eens gevraagd wat de groep precies deed, stelde u dat ze via informatie mensen inlichtten (CGVS, p.

21). U had dus ruimschoots de kans om op spontane wijze te vermelden dat u en de groep ook betogingen filmde indien dat werkelijk zo was. De vaststelling dat u dit niet deed ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van de bewering dat de groep van A. R. (...) betogingen filmde, maar brengt ook de algemene geloofwaardigheid van het bestaan van de groep van A. R. (...) in gedrang. Dat u slechts povere informatie kan aanreiken over wat er gebeurde met de filmpjes, doet de geloofwaardigheid van het beweerde filmen ook geen deugd. U stelt dat de opnames van de filmpjes uiteindelijk bij 'Amad-nieuws' terecht kwamen (CGVS 2, p. 16). U geeft aan dat u hierover slechts hoorde maar dat u niet weet wat 'Amad-nieuws' is. Dit is weinig overtuigend. Ook werd er nog een inconsistente vastgesteld betreffende uw verklaringen over het filmen. In eerste instantie gaf dat u voor de eerste keer iets filmde in het begin van het jaar 1395 (hetgeen aanvat op 20 maart 2016 in de Gregoriaanse kalender) (CGVS 2, p. 15), hoewel u even later meende dat u activiteiten ondernam voor de groep, waaronder het filmen, sinds acht maanden voor u eind juli 2018 naar Europa kwam (CGVS 2, p. 17), i.e. rond november 2017. Dat u zich laat betrappen op een dergelijke inconsistentie zet uw bewering betogingen gefilmd te hebben voor de groep van A. R. (...) andermaal op de helling. Gezien u pas tijdens uw tweede onderhoud aanhaalde dat de Iraanse autoriteiten ook een gsm waarmee u betogingen filmde in beslag namen, gezien u geen afdoende uitleg kan geven waarom u dit niet eerder aanhaalde, gezien u geen idee heeft van wat er met deze videofragmenten gebeurde en gezien u tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer u deze activiteit aanvatte, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw bewering dat u met uw gsm betogingen filmde in opdracht van A. R. (...) en dat uw gsm door de Iraanse autoriteiten in beslag werd genomen.

Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw deelname aan witte woensdagen, een activiteit waarvan u ook aangeeft dat u hiertoe de opdracht kreeg van A. R. (...) (CGVS 2, p. 12). Ook hier laat u zich immers betrappen op een inconsistente omtrent de data van uw deelname aan deze activiteit. Hoewel u aangeeft dat u begon met de activiteiten ongeveer een jaar nadat u de groep leerde kennen in het jaar 1394 (=21 maart 2015 – 20 maart 2016) (CGVS 2, p. 15), wat dus overeenkomt met een moment in de periode tussen 21 maart 2016 en 20 maart 2017, stelt u later dat u acht maanden voor uw vertrek naar Europa eind juli 2018 (CGVS 2, p. 17), i.e. rond november 2017, activiteiten begon te ontwikkelen, waaronder ook de activiteiten in de metro in het kader van de witte woensdagen. Daarnaast blijven uw verklaringen ook erg op de vlakte, wat evenzeer de geloofwaardigheid van uw beweerde participatie aan witte woensdagen en uw beweerde activiteiten voor de groep van A. R. (...) aantast. Uitgenodigd om te vertellen over reacties van andere personen in de metro die u bijbleven, haalt u weliswaar één anekdote aan, maar slaagt u er verder niet in om nog reacties te benoemen die u bijgebleven zijn (CGVS 2, p. 13). Dat één reactie het enige is wat u bijgebleven is, is weinig overtuigend. Voor het overige is het ook zeer bedenkelijk dat u niet op de hoogte bent van de identiteit van andere vrouwen die deelnamen aan de acties en dat u zelfs niet weet of de andere vrouwen van de groep van A. R. (...) ook deelnamen aan deze acties (CGVS 2, p. 13, 14). Dat u ondanks uw eerdere verklaringen dat de groep van A. R. (...) bij u openlijk kon spreken, dat ze op hun gemak waren bij u en dat ze u vertrouwden (CGVS 1, p. 17), plotsklaps meent dat er dan toch niet zo openlijk over alles gesproken werd en dat elk lid een afzonderlijke taak had (CGVS 2, p. 14), doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u in opdracht van A. R. (...) deelnam aan de witte woensdagen heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het feit dat u wat de groep betreft slechts van mevrouw N. (...) op de hoogte bent van haar achternaam maar voor het overige te kennen geeft dat u de achternamen van de groepsleden niet kent (CGVS 2, p. 17), haalt ook het geloof in uw beweerde betrokkenheid bij deze groep onderuit. Ook het feit dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt om uw betrokkenheid bij deze groep of uw deelname aan activiteiten (in opdracht) van deze groep te staven zet uw verklaringen omtrent deze groep op losse schroeven.

Gezien u het bestaan van de USB-stick niet aannemelijk heeft gemaakt, gezien u geen concrete zaken kan aanreiken over welke informatie de groep van A. R. (...) verspreidde, gezien uw zoon die een belangrijke rol had binnen de groep nog steeds in Teheran woont, gezien u niet aannemelijk maakte betogingen te filmen en inconsistente verklaringen aflegde over de beweerde activiteiten van deze groep, gezien u uw deelname aan de witte woensdagen niet aannemelijk maakte, gezien u de volledige namen van de overige groepsleden niet kon weergeven en gezien u geen enkel begin van bewijs neerlegde van uw betrokkenheid bij en uw activiteiten voor de groep van A. R. (...), kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw bewering daadwerkelijk deel uitgemaakt te hebben van een dissidente beweging.

Gelet op voorgaande vaststelling kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die hier beweerdelijk uit voortvloeiden en uw vervolgingsvrees hieromtrent in de toekomst. Toch kan er ten overvloede nog gewezen op verschillende merkwaardigheden en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer schaden.

Zo is het opmerkelijk dat u pas in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS opwierp dat uw echtgenoot op de dag van de arrestaties van de leden van de groep ook gearresteerd en

ondervraagd werd en dat er een huiszoeking bij u thuis werd georganiseerd waarbij er een bijbel werd aangetroffen (CGVS 2, p. 22). Gepolst om welke reden u niet eerder sprak over de huiszoeking en het feit dat men een bijbel vond bij u thuis, zegt u dat dit u niet gevraagd werd (CGVS 2, p. 22). Dit houdt geen steek. Zowel bij de DVZ als bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u immers de kans gegeven om uw relaas uiteen te zetten en u kreeg bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans aangeboden om nog zaken toe te voegen als u dat wenste (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 14 juni 2016, punt 3.5 en punt 8; CGVS p. 3, 15-19). Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud kreeg u de kans om zaken toe te voegen, maar repte u met geen woord over een huiszoeking bij u thuis (CGVS 2, p. 2, 3). In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS was u bovendien al de vraag gesteld waaruit de autoriteiten zouden afleiden dat u uw geloof afgefallen was, waarbij u slechts verwees naar het feit dat mensen van de groep die gearresteerd waren afvalligen waren en dat u tot die groep behoorde (CGVS 1, p. 19). Indien er daadwerkelijk bij een huiszoeking een bijbel bij u thuis gevonden was, tart het alle verbeelding dat u dit niet vermeldde toen deze vraag u gesteld werd. Aan de door u beweerde huiszoeking in uw woning en het feit dat er hierbij een bijbel zou zijn aangetroffen kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden. Voor het overige bracht u bij het begin van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS ook ter sprake dat uw echtgenoot door de autoriteiten in Iran opgeroepen geweest zou zijn en dat aan hem gevraagd werd dat u moest terugkeren (CGVS 2, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt dat u deze gebeurtenis situeert na de huiszoeking die bij u plaatsvond (CGVS 2, p. 22). U stelt dat hij u hier eerder niets over zei omdat u psychische problemen had (CGVS p. 3). Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot u deels zou inlichten over uw problemen bij terugkeer naar Iran en u deels in het ongewisse zou laten. Dat u bovendien geen bijkomende informatie kan verschaffen over wanneer dit gebeurd zou zijn en dat u niet kan aangeven wie precies dit aan uw echtgenoot vroeg (CGVS 2, p. 22) toont andermaal aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw relaas.

Verder dient ook aangestipt te worden dat uw verklaringen over het wedervaren van de andere leden van de groep van A. R. (...) weinig overtuigend en incoherent zijn. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud van het CGVS gaf u aan dat er zeven mensen in uw restaurant gearresteerd werden (CGVS 1, p. 18). U stelde dat u van A. R. (...) te weten kwam dat hij gearresteerd was, maar dat u van de anderen niet weet of ze bij de groep van A. R. (...) hoorden of dat het gewoon klanten waren (CGVS 1, p. 18). Even later gaf u ook aan dat u enkel informatie had over A. R. (...), maar dat u niet wist hoe het met de andere leden van de groep ging (CGVS 1, p. 22). U gaf aan dat u niets ondernam om te proberen te weten te komen hoe de andere leden van de groep het stellen (CGVS 1, p. 22). Dat u niets probeerde om te weten te komen over hoe de andere leden van de groep het stelden is niet ernstig. Er kan en mag redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging. Dat u zich niet informeerde omdat uw echtgenoot die mensen niet kende en omdat u niemand anders kende die over hen nieuws zou kunnen horen (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 21), vergoelijkt niet dat u niet eens een poging ondernam om informatie over hen in te winnen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wierp u in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen op dat A. R. (...) én de tweelingbroers gearresteerd waren (CGVS 2, p. 21). Gezien u deze informatie verkregen heeft omdat F. (...), uw vriend in Duitsland, contact had met de moeder van A. R. (...), die hem drie maanden na zijn arrestatie een bezoek kon brengen in de gevangenis (CGVS 2, p. 21), en u naar ditzelfde gesprek reeds verwezen had tijdens uw eerste onderhoud (CGVS 1, p. 19), is het niet aannemelijk dat u tijdens uw tweede onderhoud opeens aangeeft ook weet te hebben van de arrestatie van de tweelingbroers. Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat u niet wist wat er met de andere leden van de groep gebeurd was, stelde u dat u van vier van de zeven leden geen nieuws had (CGVS 2, p. 21). Door vast te houden aan uw laatste verklaringen weerlegt u evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. De vaststelling dat u incoherente en vage verklaringen aflegt over het wedervaren van de leden van de groep van A. R. (...) en het feit dat u geen ernstige en aanhoudende pogingen ondernomen heeft om meer informatie te vergaren in dit verband doet wederom afbreuk aan uw beweerde vrees bij terugkeer naar Iran omwille van uw behoren tot deze groep.

Uit wat voorafgaat dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde activiteiten voor de groep van A. R. (...), noch aan de beweerde vervolgingsfeiten die hier uit zouden voortvloeien.

Er kan voorts vastgesteld worden dat u met betrekking tot uw verklaringen dat u zich recentelijk in België bekeerde tot het christendom er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dat u in België een kerk frequenteert en de bijbel bestudeert (CGVS 1, p. 13, 14), zoals blijkt uit het door u neergelegde

getuigschrift van de Iraanse kerk van Brussel, wordt niet meteen betwist. Dat u twee keer samen met de pastoor voedsel bedeede aan daklozen, zoals blijkt uit twee foto's die u voorlegt, wordt ook aangenomen door het CGVS. Het feit dat u in België een aantal christelijke activiteiten ontwikkelde, wil evenwel niet zeggen dat er sprake is van een geloofwaardige en oprechte bekering.

Hoewel doorheen uw verklaringen steeds aangaf dat u geen religie had en dat dit reeds meer dan vijftien jaar het geval is, meer bepaald sinds uw veertigste (verklaring DVZ d.d. 14 juni 2019, punt 9; CGVS 1, p. 4), verbaast u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS door te zeggen dat u een week voordien opeens begon te geloven in het christendom (CGVS 2, p. 6). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan nochtans dat u gedreven vanuit een interesse in andere godsdiensten in België de bijbel bestudeerde en naar de kerk ging (CGVS 1, p. 13). U stelde hierbij expliciet dat u niet de intentie had om christen te worden (CGVS 1, p. 13). Dat u, ondanks het feit dat u sinds 1383 (= 2004/2005) informatie inwon over andere godsdiensten, ondanks het feit dat u een vier jaar durende universitaire godsdienststudie afrondde, en ondanks het feit dat u sinds juli 2019 trouw de diensten in de Iraanse kerk in Jette bijwoont en sindsdien aldus tientallen redevoeringen aanhoorde (attest Iraanse kerk; CGVS 1, p. 10), nooit heeft kunnen begrijpen dat God als een mens naar de aarde kwam (CGVS 2, p. 6), maar dat u één week voor uw tweede persoonlijk onderhoud plots wél het licht zag tijdens een redevoering van broeder Ah. (...) over het concept 'opoffering' (CGVS 2, p. 6), komt dan ook hoogst merkwaardig over. Uw stelling dat u sindsdien bekeerd bent tot het christendom heeft dan ook duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u, iemand die aangeeft al meer dan vijftien jaar zonder religie door het leven te gaan, na het aanhoren van deze redevoering voorts stante pede aangaf dat u bereid was zich te laten dopen (CGVS 2, p. 7), snijdt geen hout. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt bovendien ondergraven door het feit dat u niet op de hoogte blijkt over wanneer het eerstvolgende doopmoment zal plaatsvinden (CGVS 2, p. 7). Indien u daadwerkelijk meteen uw wil om zich te laten dopen uitsprak, is het opmerkelijk dat u hierover geen verdere informatie wist te verschaffen. Ook geeft u toe dat u eigenlijk helemaal niet weet wat u zou moeten doen die dag. U weet slechts over een reddinggebed en het feit dat u een tekst moet uitspreken waarin u stelt dat u aanvaardt dat u christen geworden bent (CGVS 2, p. 7).

De vaststelling dat deze beweerde plotse bekering ingebed is een veelvoud aan verklaringen die van uw algemene geloofwaardigheid nog maar weinig overlaten zoals hierboven uitvoerig geargumenteed, doet de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering verder wegzinken in mul zand. Ook kan er gewezen worden op de eerder besproken volstrekt ongeloofwaardig bevonden huiszoeking waarbij een bijbel in uw huis werd aangetroffen. Deze vaststelling wijst er op dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen die betrekking hebben op het christendom met als doel een beschermingsstatuut te bekomen. Dat uw echtgenoot toen u hem over uw nieuwe geloof in het christendom inlichtte meteen heel blij voor u was, er meteen voor open stond en er niets van zei (CGVS 2, p. 7, 8), is tot slot hoogst bevreemdend. U verklaarde immers dat hij en zijn familie religieus waren, dat uw man aanvankelijk niet kon aanvaarden dat u geen moslim meer was en dat men in dergelijke gevallen uitgesloten wordt door de familie (CGVS 1, p. 15). U herhaalde later dat uw man nog steeds moslim is (CGVS 1, p. 20). In het licht hiervan zijn uw verklaringen dat hij blij was, er meteen voor openstond en er niet over reclameerde allerminst overtuigend.

Het geheel van deze vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – u bestudeert de bijbel, u gaat naar de kerk en deelde reeds twee keer voedsel uit samen met uw priester - kan nog worden toegevoegd dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden, hetgeen zoals blijkt uit voorgaande het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals blijkt uit het geheel van deze beslissing, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen (CGVS 2, p. 7) -, die bij terugkeer een

groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Er kan in dit verband nog onderstreept worden dat u zelf aangeeft geen redenen te hebben om te denken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw bekering (CGVS 2, p. 23).

Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat u geen vervolgingsvrees aannemelijk maakte wat betreft uw stelling dat u sinds uw veertigste geen religie meer had. Zo kan er vooreerst worden vastgesteld dat u, op de gesprekken met de groep van A. R. (...) na waaraan zoals eerder gesteld geen geloof aan kan worden gehecht, niet openlijk sprak over het feit dat u geen geloof had (CGVS 1, p. 22). Enkel uw echtgenoot, zoon en dochter zijn op de hoogte van het feit dat u geen geloof had (CGVS 2, p. 6). U probeerde nooit anderen te overtuigen van uw visie op religie (CGVS 2, p. 6, 7). Op de ongeloofwaardig bevonden problemen omwille van uw betrokkenheid bij de groep van A. R. (...) en het feit na dat u het psychologisch moeilijk vond om te leven als 'schijnmoslim' haalt u geen verdere problemen aan die u gekend zou hebben omwille van het feit dat u zich beschouwde als persoon zonder religie (CGVS 1, p. 15). Gelet op de vaststelling dat u zichzelf reeds sinds uw veertigste beschouwt als persoon zonder religie, nooit problemen kende in dit verband en nooit de aandring vertoonde om uw visie uit te dragen, blijkt uit niets dat u bij een terugkeer naar Iran zich openlijk als areligieus zal uiten en bijgevolg mogelijkerwijs in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht zal komen. Hierbij aansluitend kan er nog worden benadrukt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien u uw vrees dat u door de autoriteiten als afvallige beschouwd zou worden slechts koppelt aan de ongeloofwaardig bevonden participatie aan de activiteiten van de groep van A. R. (...) (CGVS 1, p. 19), kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt.

Uit het geheel van voorgaande volgt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Gelet op uw ongeloofwaardige asielmotieven, maakt u dan ook niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Iran in de gevangenis terecht zou komen en kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw hypothetische veronderstellingen dat u bij een verblijf in de gevangenis seksueel mishandeld zou worden waardoor uw echtgenoot jullie relatie zou beëindigen (CGVS 2, p. 23).

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw nationaliteit, identiteit en burgerlijke stand zoals aangetoond door uw paspoort, uw melikaart, uw shenasnameh, uw huwelijksakte, een donorkaart en uw rijbewijs staan immers niet ter discussie. De kaart met betrekking tot de hygiëne in uw restaurant en het huurcontract van uw restaurant tonen slechts aan dat u een restaurant uitbaatte, waaraan niet getwijfeld wordt. Deze documenten werpen evenwel geen nieuw licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen die u had door de activiteiten van de groep van A. R. (...) in uw restaurant. De uitnodiging vanuit Duitsland en de vliegtickets heen en terug van Iran naar Duitsland bevestigen slechts uw beschrijving van uw komst naar Europa. Dat er in uw opvangcentrum een incident met een raam gebeurde, zoals aangetoond door het attest van Fedasil, wordt door het CGVS niet betwijfeld. Dat u omwille van dit incident opnieuw uw psycholoog opzocht, zoals blijkt uit het attest van uw psycholoog d.d. 24 juli 2020 en dat u naar aanleiding van dit incident naar de kinesist ging, staat evenzeer buiten kijf. Deze gebeurtenis heeft evenwel geen betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Iran en eerder werd reeds uiteengezet dat u niet aantoonde dat u niet in staat zou zijn om uw problemen bij terugkeer naar Iran toe te lichten omwille van uw psychische problemen die u (deels) wijt aan dit incident. Omtrent uw opmerkingen bij de notities van de twee persoonlijke onderhouds die door het CGVS van u afgenomen werden, dient vastgesteld te worden dat deze niet raken aan de kern van bovenstaande argumentatie en er dan ook geen nieuw licht op werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen “48 t.e.m. 48/6” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest dat zij gearresteerd zal worden of de doodstraf zal krijgen omwille van haar activiteiten voor de groep van A. R., dat men haar zou folteren om haar te doen bekennen dat zij afvallig en bekeerd is, temeer omdat zij reeds bekend is bij het gerecht omwille van het door haar geschreven werkstuk over Israël en de Palestijnen, en dat als zij in een Iraanse gevangenis zou belanden zij seksueel mishandeld zal worden waardoor haar echtgenoot niet meer met haar zou willen samenleven. In de bestreden beslissing wordt evenwel uitgebreid vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde asielmotieven, aangezien (A) haar houding moeilijk in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij reeds op 26 juli 2018 aankwam in Duitsland met een toeristenvisum dat slechts achttien dagen geldig was en dat zij begin augustus 2018 door haar echtgenoot op de hoogte werd gesteld van de verzegeling van haar restaurant en van enkele arrestaties, doch nog zes maanden illegaal in Duitsland verbleef en uiteindelijk pas op 19 februari 2019

in België een verzoek om internationale bescherming indiende; (B) haar algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt door een tegenstrijdigheid inzake haar paspoort; (C) wat betreft haar vrees naar aanleiding van het werkstuk dat zij maakte op de universiteit (a) verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij problemen kende naar aanleiding van een werkstuk op de universiteit, aangezien (i) haar verklaringen over dit werkstuk dermate vaag zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij dit werkstuk maakte, noch aan de beweerde problemen die uit dit werkstuk voortvloeiden, (ii) zij geen begin van bewijs voorlegde om aan te tonen dat zij daadwerkelijk dit werkstuk geschreven heeft, (iii) haar verklaringen over de berechting die op dit werkstuk volgde niet overtuigend zijn, en (iv) zij ook van deze berechting geen begin van bewijs neerlegde, en bovendien (b) deze beweerde problemen – haar arrestatie en veroordeling – reeds dateren van 1385 (=2006/2007) en het feit dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij sindsdien geen problemen meer kende hierdoor, zij haar studies nadien kon afronden, zij twee restaurants, waarvan zij de eigenaar was, kon openen en zij Iran op legale wijze heeft kunnen verlaten, overigens met een paspoort dat zij specifiek voor haar reis naar Duitsland aanvraag, de bevinding onderstreept dat zij niet onder de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten stond; en (D) geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde betrokkenheid bij de groep van A. R., de activiteiten van deze groep en de activiteiten die zij in het kader van deze groep uitgevoerd zou hebben, daar (i) vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de omslachtige manier van het bewaren van informatie op een USB-stick in haar restaurant, (ii) haar verklaringen over de inhoud van de informatie die de groep verspreide slechts pover en weinig overtuigend zijn, (iii) haar verklaringen over de rol van haar zoon in de groep van A. R. vaag en weinig precies zijn; (iv) verzoekende partij meent niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat zij vreest dat de mensen van de groep van A. R. gearresteerd werden, misschien bekend hebben dat ze afvallig zijn en dat er bezwarend materiaal van hen in beslag werd genomen, maar haar zoon, die eveneens betrokken was bij de groep van A. R., nog gewoon in Teheran woont en geen bijzondere voorzorgen nam om zich te verzekeren van zijn veiligheid, (v) zij weinig eenduidige verklaringen aflegt over welke documenten er precies door de overheid in haar restaurant aangetroffen werden en zij pas tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat elk groepslid een gsm gekregen had om in opdracht van A. R. betogingen te filmen en dat ook haar gsm, die zij verstopt had in haar restaurant, aangetroffen werd door de autoriteiten, en zij bovendien nog inconsistente verklaringen aflegde over het filmen, (vi) evenmin geloof kan worden gehecht aan haar deelname aan witte woensdagen, een activiteit waarvan zij ook aangeeft dat zij hiertoe de opdracht kreeg van A.R., nu zij ook hierover inconsistente en vage verklaringen aflegt, (vii) haar betrokkenheid bij de groep verder onderuitgehaald wordt doordat zij slechts van mevrouw N. op de hoogte is van haar achternaam, maar voor het overige te kennen geeft dat zij de achternamen van de groepsleden niet kent en zij ook geen enkel begin van bewijs voorlegt om haar betrokkenheid bij deze groep of haar deelname aan activiteiten (in opdracht) van deze groep te staven, (viii) wat betreft de beweerde problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, nog vastgesteld moet worden dat zij pas in het kader van haar tweede persoonlijk onderhoud opwierp dat haar echtgenoot op de dag van de arrestaties van de leden van de groep ook gearresteerd en ondervraagd werd, dat er een huiszoeking bij haar thuis werd georganiseerd waarbij er een bijbel werd aangetroffen en dat haar echtgenoot na de huiszoeking door de Iraanse autoriteiten opgeroepen was en dat aan hem gevraagd werd dat zij moest terugkeren, en daarnaast haar verklaringen over het wedervaren van de andere leden van de groep van A. R. weinig overtuigend en incoherent zijn.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanvoert die bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij wat betreft het laattijdig karakter van haar verzoek om internationale bescherming niet verder komt dan het louter herhalen dat zij zich liet informeren door haar omgeving en de bemerking dat zij een beperkt netwerk heeft en weinig kennis heeft van internet, hetgeen echter geen soelaas biedt. Immers kan redelijkerwijze van verzoekende partij worden verwacht dat zij van zodra zij tijdens haar verblijf in Duitsland werd geconfronteerd met een risico op vervolging en/of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, zo snel mogelijk informatie vergaart over de beschermingsmogelijkheden in het land waar zij verblijft en dat zij zo snel mogelijk hierop een beroep doet. Dat zij zonder meer het advies van haar vrienden volgde en nog gedurende zes maanden illegaal in Duitsland verbleef, zonder op enig moment na te gaan of deze informatie klopte, is dan ook geenszins ernstig en hypothekeert reeds de door haar beweerde nood aan internationale bescherming.

2.2.6. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende haar paspoort, meent verzoekende partij dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt en stelt zij dat zij voldoende verduidelijkt heeft dat haar

vriend F. haar had opgedragen om haar paspoort te verscheuren. De Raad duidt er evenwel op dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De Raad onderstreept dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat zij haar paspoort zelf vernietigd of weggegooid had, waarbij zij preciseerde dat zij haar paspoort scheurde (verklaring DVZ, punt 24). Wanneer zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud gevraagd wordt naar haar paspoort, verklaart zij het volgende: “Mijn vriend heeft het vernietigd. Hij zegt dat hij het in een rivier heeft gegooid.” (notities CGVS d.d. 30/07/2021, p. 10). Bij confrontatie stelt verzoekende partij dat haar vriend haar opdroeg het paspoort te verscheuren, waarna hij het in de rivier zou hebben gegooid (notities CGVS d.d. 30/07/2021, p. 22). Aangezien zij eerder tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk stelde dat haar vriend het paspoort vernietigde én in de rivier gooide, is deze uitleg geenszins van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen op te heffen.

2.2.7. Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met een verwijzing naar het tijdsverloop sinds het maken van het werkstuk op de universiteit over Israël en Palestina en de problemen die zij omwille hiervan kende om haar vage verklaringen over dit werkstuk en haar problemen te verschonen. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing reeds opgemerkt dat het feit dat deze feiten veertien jaar geleden plaatsvonden en dat zij zich niet bewust was dat de zaak zo delicaat was niet kan vergoelijken dat deze zaken haar heden totaal vreemd zijn, gelet op de door haar beweerde impact van dit werkstuk op haar leven. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij omwille van dit werkstuk aangehouden en ondervraagd werd en vervolgens ook berecht werd (notities CGVS d.d. 30/07/2020, p. 15-16). Ook geeft zij aan dat zij tot op heden lijdt aan de gevolgen van wat zij toen meemaakte, nu zij nog steeds migraineaanvallen zou hebben door de slagen tijdens de ondervraging (notities CGVS d.d. 30/07/2021, p. 16). De vaststelling dat zij er zelfs niet in slaagt ook maar één bron of auteur op te noemen waarnaar zij in haar werkstuk verwijst, ondergraaft dan ook op ernstige wijze het feit dat zij dergelijk werkstuk zou hebben gemaakt, en derhalve tevens de problemen die zij omwille hiervan zou hebben gekend. Wat betreft nog deze door haar voorgehouden problemen, is het evenmin kennelijk onredelijk om van haar te verwachten dat zij zou weten door welke rechtbank zij veroordeeld werd en hoe de rechter heette. Ten slotte dient nog te worden onderstreept dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt van haar bewering dergelijk werkstuk te hebben geschreven, noch van de problemen die zij omwille hiervan zou hebben gekend. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Iran omwille hiervan gevaar zou lopen.

Bovendien, zelfs indien hieraan enig geloof zou worden gehecht, *quod non*, wijst de Raad erop dat er door verwerende partij terecht op wordt gewezen dat deze problemen reeds dateren van 1385 (= 2006/2007), dat verzoekende partij aangaf dat zij sindsdien geen problemen kende hierdoor, dat verzoekende partij haar studies nadien kon afronden, dat zij twee restaurants, waar zij de eigenaar van was, kon openen, en dat zij Iran op legale wijze heeft kunnen verlaten, overigens met een paspoort dat zij specifiek voor haar reis naar Duitsland aanvroeg. Verzoekende partij maakt derhalve hoe dan ook niet aannemelijk dat zij omwille van deze gebeurtenissen nog onder de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten stond.

2.2.8. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij aangaande de vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van haar beweerde betrokkenheid bij de groep van A. R., de activiteiten van deze groep en de activiteiten die zij in het kader van deze groep uitgevoerd zou hebben, ondergraven, in haar verzoekschrift blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoekende partij stelt dat het feit dat zij een verwantschap voelde met deze groep en hen hielp niet betekent dat zij volledig op de hoogte is of zou moeten zijn van de activiteiten van deze groep, temeer nu ze hun activiteiten voornamelijk online verrichtten en zijzelf een beperkte kennis heeft van de digitale wereld, bemerkt de Raad evenwel dat nergens van verzoekende partij wordt verwacht dat zij hiervan volledig op de hoogte zou zijn. Wel wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekende partij geen concrete zaken kon aanhalen die de groep van A. R. besprak tijdens de bijeenkomsten in haar restaurant en dat zij nauwelijks kennis bezit over de USB-stick die zij diende te bewaren en de informatie die hierop zou hebben gestaan. Aangezien verzoekende partij aangaf dat deze groep sinds oktober/november 2016 minstens vier keer per week in haar nieuwe restaurant kwam eten, dat zij met hen bevriend werd en dat zij openlijk over politiek spraken (notities CGVS d.d.

30/07/2020, p. 17), is het geenszins kennelijk onredelijk om van haar te verwachten dat zij concreter zou kunnen aanduiden waarmee deze groep zich zoal bezighield. Daarnaast is het niet plausibel dat verzoekende partij niet geïnformeerd zou hebben naar welke informatie zich juist op de USB-stick bevond en zonder meer zou hebben voorgesteld om deze USB-stick te bewaren.

Voorts bemerkt verzoekende partij dat het geenszins ongeloofwaardig is dat men beslist om bepaalde informatie bewust offline te bewaren op een aparte drager zoals een USB-stick teneinde overheidsinmenging te vermijden. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij zelf tijdens haar persoonlijk onderhoud wees op het risico om dergelijke USB-stick bij zich te hebben en dat zij daarom voorstelde de USB-stick in haar restaurant te bewaren (notities CGVS d.d. 30/07/2021, p. 21). Er mag wel degelijk worden aangenomen dat IT'ers er in deze hedendaagse tijden een meer vernuftige en minder gevaarlijke manier zouden kunnen bedenken om gevoelige informatie bij te houden dan door het gebruik van een USB-stick.

Verzoekende partij onderstreept verder dat het belastend bewijsmateriaal in haar restaurant werd gevonden en niet bij haar zoon, en dat de persoonlijke keuze van haar zoon om het land niet te verlaten er niet op wijst dat hij geen vrees koestert, doch louter dat hij de afweging heeft gemaakt om (vooralsnog) Iran niet te verlaten. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat indien A. R. daadwerkelijk door de autoriteiten gevangen gehouden werd het weinig geloofwaardig is dat haar zoon gezien zijn betrokkenheid bij de groep niet het zekere voor het onzekere zou nemen en zelf Iran niet zou verlaten. De vaststelling dat haar zoon nog gewoon in Teheran woont en er bovendien klaarblijkelijk, gezien hij het goed stelt en bezig is met zijn werk, geen bijzondere voorzorgen nam om zich te verzekeren van zijn veiligheid, ondergraaft wel degelijk verder de geloofwaardigheid van haar relaas.

Omtrent het niet eerder vermelden van het gsm-toestel dat werd gevonden in haar zaak, geeft verzoekende partij nog aan dat alle aandacht uitging naar de cd's en de USB-stick die werden gevonden. Verzoekende partij wijt het niet vermelden van het gsm-toestel aan haar psychische problemen. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het niet eerder vermelden van dit gsm-toestel dat ook werd gevonden in haar zaak, noch van het feit dat de groep, laat staan zijzelf, betrokken was bij het filmen van betogingen, te wijten is aan haar psychologische toestand. De Raad onderstreept dat verzoekende partij inzake de door haar aangehaalde psychische problemen enkel een psychologisch attest d.d. 24 juli 2020 heeft neergelegd, waaruit slechts blijkt dat zij op 11 september 2019 en op 10 oktober 2019 een consultatie had, en dat zij opnieuw op consultatie ging naar aanleiding van het incident met het raam op 9 juli 2020. In het attest herneemt de psycholoog slechts de klachten die verzoekende partij aanhaalt, met name psychische en fysieke spanningen, problemen om te slapen en concentratieproblemen. Echter wordt nergens een diagnose gesteld van de mentale problematiek waarmee zij zou kampen. Uit het attest blijkt dan ook nergens dat verzoekende partij omwille van haar psychische gezondheidstoestand niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Dat zij pas tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud voor het eerst gewag maakt van het feit dat tijdens de inval in haar restaurant ook een gsm-toestel werd gevonden en dat zij dit gsm-toestel had gekregen om in opdracht van A. R. betogingen te filmen, terwijl zij zowel tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal reeds sprak over de inval in haar restaurant en de zaken die toen door de Iraanse autoriteiten werden gevonden, ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen.

2.2.9. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij er niet in slaagt de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde activiteiten voor de groep van A. R., noch aan de beweerde vervolgingsfeiten die hier uit zouden voortvloeien, in een ander daglicht te stellen.

2.2.10. Wat betreft de verklaring van verzoekende partij dat zij zich recentelijk in België bekeerde tot het christendom (notities CGVS d.d. 26/10/2020, p. 6), duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een geloofwaardige en oprechte bekering. Meer bepaald overweegt verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Er kan voorts vastgesteld worden dat u met betrekking tot uw verklaringen dat u zich recentelijk in België bekeerde tot het christendom er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dat u in België een kerk frequenteert en de bijbel bestudeert (CGVS 1, p. 13, 14), zoals blijkt uit het door u neergelegde getuigschrift van de Iraanse kerk van Brussel, wordt niet meteen betwist. Dat u twee keer samen met de*

pastoor voedsel bedeede aan daklozen, zoals blijkt uit twee foto's die u voorlegt, wordt ook aangenomen door het CGVS. Het feit dat u in België een aantal christelijke activiteiten ontwikkelde, wil evenwel niet zeggen dat er sprake is van een geloofwaardige en oprechte bekering.

Hoewel doorheen uw verklaringen steeds aangaf dat u geen religie had en dat dit reeds meer dan vijftien jaar het geval is, meer bepaald sinds uw veertigste (verklaring DVZ d.d. 14 juni 2019, punt 9; CGVS 1, p. 4), verbaast u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS door te zeggen dat u een week voordien opeens begon te geloven in het christendom (CGVS 2, p. 6). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan nochtans dat u gedreven vanuit een interesse in andere godsdiensten in België de bijbel bestudeerde en naar de kerk ging (CGVS 1, p. 13). U stelde hierbij expliciet dat u niet de intentie had om christen te worden (CGVS 1, p. 13). Dat u, ondanks het feit dat u sinds 1383 (= 2004/2005) informatie inwon over andere godsdiensten, ondanks het feit dat u een vier jaar durende universitaire godsdienststudie afrondde, en ondanks het feit dat u sinds juli 2019 trouw de diensten in de Iraanse kerk in Jette bijwoont en sindsdien aldus tientallen redevoeringen aanhoorde (attest Iraanse kerk; CGVS 1, p. 10), nooit heeft kunnen begrijpen dat God als een mens naar de aarde kwam (CGVS 2, p. 6), maar dat u één week voor uw tweede persoonlijk onderhoud plots wél het licht zag tijdens een redevoering van broeder Ah. (...) over het concept 'opoffering' (CGVS 2, p. 6), komt dan ook hoogst merkwaardig over. Uw stelling dat u sindsdien bekeerd bent tot het christendom heeft dan ook duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u, iemand die aangeeft al meer dan vijftien jaar zonder religie door het leven te gaan, na het aanhoren van deze redevoering voorts stante pede aangaf dat u bereid was zich te laten dopen (CGVS 2, p. 7), snijdt geen hout. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt bovendien ondergraven door het feit dat u niet op de hoogte blijkt over wanneer het eerstvolgende doopmoment zal plaatsvinden (CGVS 2, p. 7). Indien u daadwerkelijk meteen uw wil om zich te laten dopen uitsprak, is het opmerkelijk dat u hierover geen verdere informatie wist te verschaffen. Ook geeft u toe dat u eigenlijk helemaal niet weet wat u zou moeten doen die dag. U weet slechts over een reddinggebed en het feit dat u een tekst moet uitspreken waarin u stelt dat u aanvaardt dat u christen geworden bent (CGVS 2, p. 7).

De vaststelling dat deze beweerde plotse bekering ingebed is een veelvoud aan verklaringen die van uw algemene geloofwaardigheid nog maar weinig overlaten zoals hierboven uitvoerig geargumenteed, doet de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering verder wegzinken in mul zand. Ook kan er gewezen worden op de eerder besproken volstrekt ongeloofwaardig bevonden huiszoeking waarbij een bijbel in uw huis werd aangetroffen. Deze vaststelling wijst er op dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen die betrekking hebben op het christendom met als doel een beschermingsstatuut te bekomen. Dat uw echtgenoot toen u hem over uw nieuwe geloof in het christendom inlichtte meteen heel blij voor u was, er meteen voor open stond en er niets van zei (CGVS 2, p. 7, 8), is tot slot hoogst bevreemdend. U verklaarde immers dat hij en zijn familie religieus waren, dat uw man aanvankelijk niet kon aanvaarden dat u geen moslim meer was en dat men in dergelijke gevallen uitgesloten wordt door de familie (CGVS 1, p. 15). U herhaalde later dat uw man nog steeds moslim is (CGVS 1, p. 20). In het licht hiervan zijn uw verklaringen dat hij blij was, er meteen voor openstond en er niet over reclameerde allerminst overtuigend.

Het geheel van deze vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – u bestudeert de bijbel, u gaat naar de kerk en deelde reeds twee keer voedsel uit samen met uw priester - kan nog worden toegevoegd dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden, hetgeen zoals blijkt uit voorgaande het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals blijkt uit het geheel van deze beslissing, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen (CGVS 2, p. 7) -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Er kan in dit verband nog

onderstreept worden dat u zelf aangeeft geen redenen te hebben om te denken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw bekering (CGVS 2, p. 23)."

Door louter te benadrukken dat zij naar de kerk gaat in België, dat zij de Bijbel bestudeert, dat zij twee keer samen met de pastoor voedsel bedeede aan daklozen en dat zij sedert de dag voor de terechtzitting op 28 november 2021 zou zijn gedoopt zoals blijkt uit een brief van de Iraanse kerk te Brussel (neergeld ter terechtzitting bij aanvullende nota) doet verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ook een loutere verwijzing naar haar verklaringen over de redenen van haar bekering, namelijk een redevoering over het concept 'opoffering', haar psychische problemen en de grote onzekerheid over haar toekomst, biedt geen soelaas. Tot slot wijst de Raad er nog op dat een doopsel ook louter formeel en zonder oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde overtuiging kan plaatsvinden.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aangetoond heeft vanuit een oprecht christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, kan door de Raad ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.11. Ten slotte treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in de motivering dat verzoekende partij geen vervolgingsvrees aannemelijk maakt wat betreft haar stelling dat zij sinds haar veertigste geen religie meer had. Immers worden in dit verband door de commissaris-generaal volgende pertinente vaststellingen gedaan: *"Zo kan er vooreerst worden vastgesteld dat u, op de gesprekken met de groep van A. R. (...) na waaraan zoals eerder gesteld geen geloof aan kan worden gehecht, niet openlijk sprak over het feit dat u geen geloof had (CGVS 1, p. 22). Enkel uw echtgenoot, zoon en dochter zijn op de hoogte van het feit dat u geen geloof had (CGVS 2, p. 6). U probeerde nooit anderen te overtuigen van uw visie op religie (CGVS 2, p. 6, 7). Op de ongeloofwaardig bevonden problemen omwille van uw betrokkenheid bij de groep van A. R. (...) en het feit na dat u het psychologisch moeilijk vond om te leven als 'schijnmoslim' haalt u geen verdere problemen aan die u gekend zou hebben omwille van het feit dat u zich beschouwde als persoon zonder religie (CGVS 1, p. 15). Gelet op de vaststelling dat u zichzelf reeds sinds uw veertigste beschouwt als persoon zonder religie, nooit problemen kende in dit verband en nooit de aandrang vertoonde om uw visie uit te dragen, blijkt uit niets dat u bij een terugkeer naar Iran zich openlijk als areligieus zal uiten en bijgevolg mogelijkerwijs in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht zal komen. Hierbij aansluitend kan er nog worden benadrukt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien u uw vrees dat u door de autoriteiten als afvallige beschouwd zou worden slechts koppelt aan de ongeloofwaardig bevonden participatie aan de activiteiten van de groep van A. R. (...) (CGVS 1, p. 19), kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt."* Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 30 juli 2020 en 26 oktober 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en, voor wat betreft haar tweede persoonlijk onderhoud, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Wat betreft het door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde attest van de Groep Intro vzw van 26 november 2021 dat zij een opleiding 'keukenmedewerker voor anderstaligen' volgt wijst de Raad erop dat het volgen van een opleiding in België geen enkel verband vertoont met de redenen waarom zij meent recht te hebben op internationale bescherming.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT